

EL TEMPLE, FET DE PREGÀRIA I CARITAT

per MIQUEL ESTRADÉ

Avui, germans, commemorem la dedicació d'un temple, el de Sant Joan de Laterà, la catedral de Roma, cap de totes les esglésies de la ciutat de Roma, i del món sencer. Sempre que de temples es tracta, és gairebé forçós de recordar allò que respongué Jesús a la samaritana, que li preguntava si havien d'adorar Déu al Temple de Jerusalem, com deien els jueus, o a la muntanya de Garizim, com pretenien els samaritans: Mira, li respon Jesús, vindrà dia que ni allà ni aquí; Déu és esperit, i vol que els qui l'adorin ho facin en esperit i en veritat.

D'aquesta resposta del Senyor, se n'ha abusat molt, i més d'un cop s'ha interpretat com si Jesús ens volgués dir que els temples ja no servien per a res. És cert que el temple no constitueix l'adoració, però l'adoració no exclou el temple. És com si diguéssim: la família és família arreu on se'n trobin els membres; la casa no fa la família; però la família no exclou la casa; més encara: tota família hauria de tenir una casa. Allò que certament no compta essencialment per a l'adoració és que el temple sigui petit o gran, d'una església rural o d'una parròquia urbana, modern o antic, bonic o lleig.

L'Església és formada pels membres d'una comunitat que expressen tots junts la fe. Nosaltres formem ara una comunitat, una església; demà segurament que no serem els mateixos, i farem també una església, formarem igualment una comunitat; com la formàvem ahir, que tampoc no érem els mateixos. Amb tot, no podem oblidar, ni menystenir, que nosaltres avui, i els de demà i els d'ahir i els dels altres dies, tenim cadascun la nostra església, el temple on ens van batejar, on ens van confirmar, on vam fer la primera comunió; diríem el temple dels nostres grans records cristians. I fóra bo que tinguéssim també tots, i mantinguéssim, la nostra comunitat.

A part d'això, hi ha temples que sembla que siguin de tothom, que tothom sent com a seus. La basílica de Sant Joan del Laterà pot ser un d'aquests. Recordant la dedicació podríem llegir el que deien uns autors antics en uns sermons de dedicació d'església. Deia un: «En aquest edifici, en aquest temple, cal que hi hagi un altar. Jo penso que són aptes per ser-ho aquells de vosaltres, que sou pedres vives, que es dediquen amb assiduitat a l'oració. Sí, són aquests amb els qui el Crist edifica l'altar del seu temple». Un altre deia: «Si aquests troncs i aquestes pedres amb què s'ha construït aquest temple no s'uneixen en un determinat ordre, si no entren pacíficament en contacte, si, en unir-se, en certa manera no s'estimen, a l'edifici no hi entrarà ningú, per por que no caigui. Estimeu-vos, doncs, els uns als altres. El que veiem fet materialment en les parets, cal que sigui fet espiritualment en els pensaments; i el que aquí veiem, acabat del tot, fet amb pedres i troncs, això, cal que la gràcia de Déu ho edifiqui en els vostres cors, i que hi tingui un acabat perfecte».

Pregària, doncs, i caritat són els components essencials d'aquesta Església de pedres vives que som tots nosaltres; pregària i caritat equivalen als dos manaments: estimar Déu i estimar el proïsme; pregària i caritat ens fan sentir un sol cos avui i cada vegada que celebrem l'eucaristia, sigui on sigui que la celebrem.